Tämä on aloitus tarinasta, jonka kokonaisuus on vielä minullekin hämärän peitossa. Toivoisin palautetta lähinnä tekstin sujuvuudesta, sillä yleensä tahdon jäädä kiinni yksityiskohtiin ja kokonaiskuvasta tulee sekava. ---------- Tähystystornista kuului kumea kellon hälytys, mutta liian myöhään. Loimuavat nuolet halkoivat jo taivasta. Pienikin kipinä riitti sytyttämään yksinkertaiset olkikatot. Tuli eteni ahmien kylän tiheään rakennettuja pieniä puutaloja. Istuin ränsistyneen talon rappusilla katsellen haltioituneena tanssien lähestyviä liekkejä. Valtoimenaan leijailevat hiukseni kilpailivat kilvan liekkien kuparisen loiston kanssa. Tunsin polttavan kuumuuden ihollani. Liekit olivat jo lähellä. Aivan liian lähellä. Vain korttelin päässä. Jos tahdoin paeta olisi lähdettävä nyt. Toisaalta voisin jäädä istumaan ja antaa tulen tanssia, tanssia itse liekeissä. Muuttua yhdeksi niistä ja luovuttaa. Nousin kuitenkin ylös. Kauempana liekeistä meteli oli korvia huumaavaa. Ihmisten huutojen sekoittuessa tulen rätinään. Juoksin kohti pohjoista porttia, joka oli kauempana tulimerestä. Jalkojani särki, sillä karkea soratie oli hiertänyt ne lähes verille. Vielä ei kuitenkaan ollut turvallista pysähtyä, joten jatkoin juoksemista. Kääntyessäni seuraavasta kulmauksesta törmäsin johonkin suureen ja pehmeään, joka sai minut kaatumaan maahan. Pökertyneenä tuijotin ylös ja katseeni kohtasi pelottavimman koskaan näkemäni ihmisen. Mies oli hyvin huolitellun näköinen. Liekkien välkehdintä kajastui huvittuneista silmistä. ”Siinäpäs sievä pikkutyttö", mies murahti. "Pistäkäähän pojat pakettiin. Siitä voi olla vielä iloa." Miehen takaa ilmestyi joukko nahkaisiin sotisopiin pukeutuneita sotilaita. Yksi heistä sitoi köyden ranteideni ympärille ja toinen kumautti minua nyrkillään päähän. Havahtuessani hereille päässäni jyskytti. Raotin kuitenkin varoen silmiäni. Himmeässä kynttilän valossa vilkaisin ympärilleni. Makasin pienen huoneen perimmäisessä nurkassa kapealla hyvin yksinkertaisella puisella sängyllä. Yhtäkkiä huone kirkastui oven narahtaessa auki. Sisään astui nainen. Hänen vaaleassa ihossaan oli haltioiden kullan keltainen sävy, joka kimmelsi heikosti kynttilän valossa. Yllään hänellä oli yksinkertainen harmaa mekko ja tummat uskomattoman pitkät hiukset laskeutuivat löysällä letillä hänen vasemman olkapäänsä yli aina syliin asti. Kaikkein vangitsevinta naisessa kuitenkin olivat nuo surulliset syvän meren siniset silmät, jotka edelleen tuijottivat herkeämättä minua. "Missä oikein olen?" kysyin sen enempää miettimättä. "Olemme ihmisten kylässä", naisen äänessä oli syvää surua. "Olet ollut tajuttomana koko matkan." Sana ihminen sai kylmän hien nousemaan iholleni. Isoäidilläni oli tapana pelotella minua ja sisaruksiani hurjilla villeillä ihmisillä jotka olivat armottomia. He polttivat kylät, tappoivat miehet ja isot pojat. He veivät naiset ja lapset mukanaan orjiksi. Olin siis yhdessä heidän kylistään, ajattelin ja annoin katseeni kiertää uudelleen huoneessa. "Tämä huone on siis eräänlainen vankila", totesin enemmän itselleni kuin naiselle. "Kyllä. Ainakin siihen asti kunnes Hän on päättänyt mitä tekee sinulle ", naisen ilme oli tyyni, jopa aavistuksen kova, mutta ääni oli edelleen pehmeä. "Olen Ylva. Mikä on nimesi?" "Sira", vastasin ja ennen kuin ehdin esittää lisää kysymyksiä, joita mieleni pursusi raskas puuovi pamahti auki. Sisään astui nuori mies yksinkertaisessa pellava vaatteissa ja nahkasaappaissa. Hänen leuassaan kasvoi muutama parranhaiven ja punaruskeat hiukset olivat kiinnitetty taakse ohuella nahkasuikaleella, niin että niskaan muodostui pieni tupsu. "Tulehan tyttö", hänen liioiteltu karskiutensa sai minut naurahtamaan pilkallisesti. "Mikä tyttö minä sinulle olen?" suuntasin nyt turhautumiseni tuohon nuorukaiseen. Sanani hätkähdyttivät häntä hetkellisesti, mutta selvästi opeteltujen tapojen mukaisesti hän korjasi ilmeensä jälleen tiukaksi ja tuiskaisi: "Sinä tulet nyt minun mukaani", nuorukainen tarttui minua ranteesta kiinni ja lähti vetämään ulos, kuin olisin jauhosäkki tai resuinen talja. Rimpuilin, pääsin jopa hetkeksi vapaaksi. Säntäsin ulos majasta katsomatta mihin juoksin. Kompastuin omiin jalkoihini ja nuorukainen sai minut hetkessä kiinni. Kohta minua taas raahattiin eteenpäin. En voinut kuin katsella ympärilleni. Kuljimme kohti kylän

komeinta rakennusta. Suurista pariovista sisään, jossa minut tönäistiin kovakouraisesti lattialle. "Arvon rouva halusi, että tuon tytön hänen luokseen", nuorukaisen mairea sävy oli vielä mahtailevaakin pahempi. Purin alahuuleni verille, etten nauraisi. Nauru pelottavassa tilanteessa oli aina ollut tapani selviytyä. "Tässä hän siis on", kylmä nais ääni sanoi jostain yläpuoleltani. "Nouse ylös, jotta voin katsoa sinua paremmin." Nousin uhmakkaana ylös ja käänsin katseeni naisen suuntaan. Edessäni kohosi suurin ikinä näkemäni pusta veistelty tuoli. Sen massiivisissa käsinojissa komeilivat leijonan päät. Selkänojaa kiersivät taidokkaat koristekuvioinnit. Tämä komeus jäi kuitenkin tuolilla istuvan naisen varjoon. Hänen yllään oleva raskas turkisviitta oli puhtaan valkoinen ja sen reunuksia kiersi pikimusta turkis. Mekko viitan alla oli tumman violetti ja kiilsi tavalla jota en ollut koskaan nähnyt. Naisen pitkät lähes valkeat hiukset levittyivät kaiken ylle kuin huntu. Iho oli vaalea, kylmän vaalea kuin pakkaslumi. Kaiken tuon komeuden keskeltä katseeni keskittyi kuitenkin vain hänen jääkylmiin silmiinsä, jotka olivat kuin kirkkaan jään pinta. Kylmät, kovat ja luotaan työntävät. Nainen kohotti kätensä, se oli kuin linnun jalka. Pitkä ja siro. Hän pyöräytti sormeaan kuin merkiksi minulle. Mulkaisin häntä kerran ja pyörähdin ympäri. En edes tiedä miksi tein niin. Jokin naisen katseessa sanoi, ettei hänen kanssaan kannattaisi pelleillä. "Koppava kuten odottaa saattoi", nainen sanoi. "Annan sinulle yhden neuvon tyttö, tuolla asenteella et pärjää täällä kovinkaan pitkään." "Kuka olet ja mitä haluat minusta?" tiuskaisen välittämättä hänen sanoistaan. "Tämä on kotisi niin kauan kuin minä jaksan sinua katsella", naisen ilme oli entistä jäätävämpi. "Enempää sinun ei tarvitse tietää. Nyt sinut on siistittävä. Et voi mennä kenenkään eteen tuon näköisenä", hän viittasi kädellään varjoihin jääneelle nuorukaiselle, jota en edes ollut huomannut.